

nawet nie próbuj odrywać się od ciała!
choć wiem, to szalenie kuszące, ludzkość
od wieków to robi, głupi w swej mądrości
oswajacze śmierci wymyślili, że post mortem
niejako nie jest się już człowiekiem, a jeśli
już - to co najmniej bardzo niekompletnym.

że istnieje się jako istota ludzka
jedynie wtedy, gdy jest się włączonym.

ze strachu przed wszystkożernym czarnym lwem
wybijano durnowate pojęcia duszy, zaświatów.

a ja samemu sobie mówię: takiego wała. to nie
żadna zewnętrzna powłoka, worek na ducha,
sakwojaż pełen jestestwa, a "ja właściwy".

to moja matka, a nie mięsne pudełko na
osobowość, człękkształtne i wyludnione opakowanie,
zgniła w ziemi włodawskiego cmentarza.

pocieszające jest, że mogę być wygasicielem świata.
co prawda tylko jednego (nie planuję przecież zabić
kogokolwiek!), ale dobre i to. choć dość gówniarska
i pożałowania godna jest ta mała demiurgowość,
owo nadąsanie egotycznego szczyła, chęć
odwrócenia się na pięcie i wyjścia.
choć nie ma gdzie.

choroba, gdyby można było inkarnować się w innym
wymiarze - chciałbym się odrodzić jako teledysk do
piosenki z nurtu screamo
(nazwa zespołu: patrz tytuł tego tekstu).

wytatuowany po same uszy wokalista w porwanym
tiszercie, bierze rozbieg i rzuca się ze sceny w tłum.
humanoidalnych książek.
zostaje schlastany okładkami po pysku.

dnia 4 lutego 1994r.).

Florian Konrad, dodano 29.06.2024 05:41

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.